

Glað omma lakkar paradís í Dagblaðnum

Sama dag, sum eystur og vestur skrivaðu søgu, hevði eitt dagblað her á landi tíðindi av heilt øðrum format. Boðberin hjá Føroya raskastu plakatklistrarum og kórklapparum, visti at siga, at Omma Ludvik varð sungin í Kvívikar kirkju.

Sjálvandi las eg hesa festlugu grein, sum við nøkrum rættingum saktans kundi staðið í barnablaðnum ella í sunnudags-áúlatiðindi.

Men her er ein hjálpanði hond til tann arbeiðssama stílskrivaran á Dagblaðnum. Sjálvst um fleiri fólk fáa navnið á prent, so hevði pennahaldarin onki kristiligt navn at seta undir greinina.

Tá ið kristiligt magasin á Dagblaðnum ikki longur eigur fotograf í post-distriktinum Kvívik-Skæling, so er ongin mynd av gudstænastunum, sum blaðið annars slær so stórt upp. Um stundir vóru til interviews áðrenn greinin fekk tjúkkar stavar og svertu, so kundi kanska eisini onkur barnamynd pyntað uppá søguna. Men fyrst og fremst hevði tað gleitt nógvar lesarar, um greinin hevði meira av bibilskum sannleika.

Sjálvr havi eg verið í kirkju tvær ferðir henda seinasta mánaðin — og burturúr hesum, næstan líka mirakuløst, sum Jesus mettaði tey 5000 fólkini í oyðimørkini, gevur Dagblaðið eini illa fyrirkomnari lesarafjöld kraft av nýggjum. Ikki eiti á umorgan. Vónandi fáa hinir 36.665 kirkjugangarnir í Føroyum sama innivist í tíðindastovuni hjá »demokratimonopolinum« á Traðarvegnum.

Herfyri var eg til dópín hjá míni egnu dóttir, sum tíverri ikki dugir at lesa greinina hjá Barnavininum Mikla. Organisturin spældi (eisini til útgangsbønina), vit sungu úr sálmarbókini, prestur talaði — og afturat hesum spældi eg gítar til »Barnið og várið« og »Sangur til frælsið«.

Vónandi er óskirdi greinskrivarin (sum ikki heldur at streingjainstrument bera sømiligan tekst) immunur, tá ið falskir profetar klórast eftir ofrum, og vónandi ger hesin sami ikki meira fortæð enn gagn við at vilja sleppa upp í part millum islamiskar fanatikarar, sum messa »Allah — Allah« móti heilaga staðnum Mekka. Men hann skal hava fritt at fara! Bara pennahaldarin góðtekur, at onnur fólk vilja liva í frælsu londum, har loyvi er at syngja og spæla uttan chikanu, útspilling ella handtøku.

Teimum føroysku børnunum dáma væl sang og tónleik. Kunnu tey sita heima við hús og hoyra Ommu Ludvik sunnudagar seinnapart í kvøðuljómunum, so trúgvi eg, at ein miskunnsamur Gud fyrgjevur, um Hann ikki dámdi, at hesin sami sangurin varð sungin til barnagudstænastu í Kvívikar kirkju sunnudagin 13. sept. uml. klokkan hálvum fyra.

Í somu gudstænastu sungu børnini eisini »Og Jesus bróður besti« (orgul), »Ver hjá mær oh Gud« (gítar), tey lýddu á prædikuna — og sótu framvegis á kirkjubonkinum, tá ein hálvvaksin genta las útgangsbønina.

Í greinini í Dagblaðnum stendur »at onkur kvívikingur rýmdi á rystandi beinum«. Eg sá ikki hendan gamla protestantin seta kós ímóti Kingo sála, men børnini vistu góðan skikk at sita til klokkan hevði ringt nýggju ferðir.

Fyri tíðina hevur Fólkaflakkurin so stóra undirtøku, at onkur burdi verið í rúgvuni, ið legði blaðfólkunum lag á, so at sannar, trúverdigar greinir stóðu lesaranum í boði. Hóast drúgt sopingararbeiði, so hevði ein góð byrjan verið eitt minsta krav av sannleika á forsiðuni. Men færin í atkvøðutali (og globalari skomm) hevur tíverri nógvat innheinta. Frændur spældi jú ongantið í Kvívikar kirkju — og

— Eg haldi at tað er meira guff í søgunum um Bedstemor And enn í Ommu Ludvik. Men kanska føroyingar skuldu átt síni egnu teknuseriubløð, so fantasiurin hjá skrivandi fekk pláss, har hann hoyrði heima.

So kundu vit í framtíðini skilt ímillum bløðrutekst og journalistiskar greinar

søgan um rýmda organistin var somuleiðis órimlig og sum so mangt annað í spunnin.

Spell at í hesum annars so góða landi eru tað nøkur, sum liggja við marruni um næturnar og hugsa um brúar hundar og fjallarevar, so at Ole Lukøje fær eyka arbeiði. Undan fólkatingsvalinum hevði Fólkaflakkurin so nógva uppá hjartað — og tiggju dagar seinni ruddaði Omma Ludvik forsiðuna. Gud viti hvat okkara fyrsta valda fólkatingsumboð syngur fyri børnunum í tí stóru verð.

Góðan vetur
Steintór Rasmussen

Ferðafólk streyma til Íslands

Ferðafólkatalið í Íslandi hevur aftur í ár sett met.

Frá 1. januar til 1. september høvdu knappliga 100.000 ferðafólk vitjað Ísland. Í fjør var talið 86.000, og tað var met — tá.

Hetta eru tey útlendsku ferðafólkini. Men íslendingar ferðast eisini sjálvir og nógva meira enn í fjør. Til 1. september vóru yvir 90.000 íslendingar til landið, ella umleið 20.000 fleiri enn somu tíð í fjør.